Dalarö den 20 Aug. 1879.

Min älskade Broder August!

Efter ett längre uppehåll nu åter en helsning från oss. Du har genom dina penningsändningar och din kärlek gjort dig ofta påmind, och jag ville nu särskildt säga dig tack för de dyra penningar, du senast skickade, hvarigenom du gjort det för Mamma möjligt att ordna sina stora utlägg, och för mig att till henne inbetala hela min skuld till henne, och ännu derutöfver hafva medel till att bistå fru Brandenburg, hvarom Emil anmodat mig. Att med

Broder Gustaf hvilar nu ut efter ansträngningarna på Sätra; han vistas nemligen med familj några veckor på Oddebo. Vilhelm är nyss återkommen från sin Dala-resa, men har sin familj qvar i Sätra, i Gustafs boställshus ehuru brunnsterminen förstås är slut. Emil har gjort en kort resa till Petersburg, bjuden af en sin umgängesvän. Paul bor på Rosenvik med hustru och, nu mera, två barn. Måtte Gud få rätt bearbeta hans hjerta; han har mycket vunnit i sitt väsende så att det är riktigt trefligt att vara tillsammans med Pauls.

Guds nåd är oss ganska nära; Var alltid, käre Broder, vid god tröst; smärtan öfver synden, egen och andras, står väl tillsammans dermed. De sista

ens till henne utbetala hela
beloppet, anses icke vara vis-
ligt, äfven om man förmådde
det.

Ännu en gång — utan din
hjelp hade vi icke kunnat kom-
ma igenom, såsom vi nu hafva
kommit, och Mamma har
deraf haft en väsentlig lättnad
i sina bekymmer. Du har
i penningväg varit ~~vårt~~ ett verk-
ligt stöd, och jag önskar hjert-
ligen att Gud måtte löna dig
med sin hjelp i dina bekymmer,
likasom jag alltid vill bevara
din trohet i tacksamt minne.

När jag här om dagen
var inne i staden, redogjorde
Morbror för de sista förhand-
lingarna mellan dig och honom,
och nämnde, att han ämnade
bedja dig låta Manne skrifva
skuldsedeln på 40,000 i stället
för 30,000. <u>Oss emellan</u> vill
jag säga, att Mor har för afsigt
att sedan saken först blifvit
ordnad såsom Morbror önskar
det, göra en bestämmelse af
de 10,000 till Mannes förmån.
Men uttryckligen beder jag dig
att uppgöra ~~denna~~ frågan om
skuldsedeln med Morbror, utan
att härom låta påskina någon
vetskap infor honom eller någon
annan. Han har visst ingen-
ting mot saken, men vill att
allt skall gå i sin ordning,
och derför ännu en gång: låt
det vara såsom osagdt.

rundt omkring sängen knäböjande.
Vi voro alle närvarande. Det var
som en förevisning från himmelen.
Derefter följde ett fortsatt, men
nu mera stilla dödsarbete, afbrutet
endast af en station samma
natt mot morgonen, som bör-
jades dermed att hon hviskande
frågade: „Äro alle här?" – Hon
låg nemligen alls icke upp nu mera.
Vi knäböjde då alle åter omkring
sängen. Bland annat läste jag
då Dillners sköna bearbetning af
psalmen „vid en moders död" – i
sin lydelse i psalmboken är denna
psalm icke rätt sund – och att hon
hörde den, bevisade hon dermed,
att hon tryckte mig hårdt med
sin redan kallnande hand. Den

fortfarande ville tänka på oss
inför Gud, och dertill visade sig
hennes hjerta på ett outsägligen
rörande sätt villigt till genom ett
framstammadt ja. Det var och
kort derefter hon ytterst svagt
hviskade „August". Hennes mening
var naturligtvis att vi skulle sända
dig hennes helsning.

Hvad jag skrifvit, är så
svagt och ofullständigt, men jag
är tröst genom att hafva med-
delat mig med många vänner i
samma ämne. Mitt lilla grafttal
har jag tänkt låta trycka och
utdela såsom ett litet minne af
henne, bland anhöriga och vänner.
Skall snarast möjligt tillsända dig
det. Din tillgifne

Carl Henr B[illegible]

tredje stationen inträffade natten mot tisdagen, hvilken var hennes sista. Hon var då åter närvarande hos oss, ehuru rösten nekade sin tjenst och ögonen icke mer blickade upp. När jag ~~yttrade~~ anförde något bibelspråk, som handlade om det eviga lifvet och Guds nåds delaktighet, så gaf hon på ett mycket begripligt sätt, genom vinkande med handen och äfven framstönande af ett ~~&~~ instämmande „ja" tillkänna, att det var sannadt på henne. Till exempel när jag sade: „Nu har Gud förlossat dig från allt ondt och frälsat dig till sitt himmelska rike", gaf hon lifligt till känna, att det så var med henne. Likaså när jag sade: „Gud vare tack

för sin osägeliga gåfva", gaf hon på ett omisskänneligt sätt tillkänna sitt lifliga bifall i känsla af hvad hon erfor i sin själ. Hon pekade stundom på sitt hjerta och tycktes likasom vilja taga fram sin kärlek derur till de närvarande. Men jag kan icke, och vill icke, omtala allt. Muntligen vore det lättare. Nog af, min kära Broder, vår kära Moder har fått dö en salig död, och detta är ju en oskattbar gåfva, icke blott till henne, utan äfven till oss, som nu hafva henne hos Gud. Ty hvad hon älskat på jorden, det tog hon med sig i sin kärlek dit hon gick. Henrika frågade henne uttryckligen, om hon